

PAUL MEIJERING

GEEFT NIETS, ALLES GAAT TOCH VERLOREN

**DANKZIJ MIJN THUISLAND EN TIJDSRUIMTE HEB
IK DIT BOEK KUNNEN PUBLICEREN ZONDER TE
HOEVEN ONDERDUIKEN.
DAARENBOVEN VERKEER IK IN DE VRIJHEID OM
IN DE ANONIMITEIT TE MOGEN VERBLIJVEN.
DANK.**

P. M.

INHOUD

HOOFDSTUK 1: DE SCHEPPING

HOOFDSTUK 2: DE MENS IS EEN DWERG

HOOFDSTUK 3: KUNNEN WE NIET EVEN...

HOOFDSTUK 4: HOE DE WESTERSE WERELD

HOOFDSTUK 5: ONVERRICHTERZAKE HET GRAF IN

HOOFDSTUK 6: JE MAG DE WERELD

HOOFDSTUK 7: EEN STREEPJE LICHT

HOOFDSTUK 8: KORTOM

HOOFDSTUK 9: HOE ZOULDEN WE OOK

HOOFDSTUK 10: ZINNIG ONDERWERP TOCH

HOOFDSTUK 11: WEER EEN DAG VOORBIJ

HOOFDSTUK 12: WORD IN GODSNAAM

HOOFDSTUK 13: DE MEESTE DIKKOPPEN

HOOFDSTUK 14: GOD HOUDT WEL VAN 'N GOKJE

HOOFDSTUK 15: DE LACH

HOOFDSTUK 16: VREEMD, HOOR

HOOFDSTUK 17: EEN NIEMANDS FIGUUR

**DE SCHEPPING: EEN INDRUKWEKKENDE
GEHAKTMOLEN MET VELE HULPSTUKKEN.**

Natuurlijk had de aardbol z'n rondjes kunnen blijven draaien en eindeloos in de kosmos kunnen blijven hangen als een repeterend ornament, met op haar rug een ongerepte natuur dat zichzelf zonder al veel gekke bokkesprongen eeuwig in stand zou weten te houden. Maar voordat G. in slaap dreigde te sussen, moest er wat gebeuren. - De kwaaië pier ging zijn opwachting maken en de adembenemende Thriller kon gaan beginnen.

Het noodzakelijke kwaad, je bestaan vorm te geven...
Maar ach, je hebt immers niets beters te doen.

De blunders die je begaat en zal begaan... accepteer ze, en zit er maar niet over in. Je kan ze toch niet ongedaan maken. Maar heb geduld: dat wordt voor je gedaan.

De algehele kruisbestuiving van onze daden zal nimmer verkalken, zolang we de aarde bevolken, en mochten we een imposant resultaat hebben neergezet dat geen vervolg suggereert, hebben we nog altijd het middel van de destructie, waarna we wederom aan de slag kunnen gaan.

We weten onze rol te midden van onze vrienden, familieleden & kennissen verdomd serieus op te vatten onder de schijnwerpers van het uiterst frivole Toeval.

De Schepping: een indrukwekkende gehaktmolen met vele hulpstukken.

Als je geloof een 'zeker weten' wordt, ben je in staat een gevaarlijke gek te worden.

De wijze woorden van de filosoof S. gaan volledig ten onder aan de prijs van een aardappel.

Ik kan me hoegenaamd niets voorstellen, dat een goed alternatief zou zijn voor het aardse bestaan, waarin het Aanwezige in z'n volkomenheid ons totaal overwoekerd en het Afwezige ons doet stamelen van onmacht. Afgezien dan natuurlijk van het Niets.

De aantrekkingskracht van de andere sekse: een betovering met een vervelend lange staart.

De zinvraag is een zinloze vraag. Wellicht is de enige zin ervan dat je tot die vraag gekomen bent.

Is er iets zo wreed als de vernietiging die de mensheid zoal kan plegen? Daar kan zelfs God een puntje aan zuigen.

Het meest aandoenlijke van een mens: de ongebroken overtuiging dat z'n bestaan er toe doet.

Lieve mensen, verdwijn toch – voor jullie gemoedsrust – bij tijd en wijle in goddelijke seks, de enige legitieme drug zonder nare bijwerkingen... We naaien de werkelijkheid waar-ie bijstaat.

Die bemoeizuchtige vrouwen ook: zelfs bij het woord 'emancipatie' slepen ze de man er nog bij...

Die ritmische dans van onze planeet, laten we het 'de metafysische pirouette surplace' noemen; daar is geen godenhand aan te pas gekomen, zeker?

Het menselijk gezicht: de talloze expressies tussen een lach en een traan, de visuele emotionele vertelling van een gelaat, drama en extase vormgegeven door huid en spieren, verdriet en vermoeidheid door lijnen en groeven... Het meest voortreffelijke kunstwerk in wording aller tijden.

Op de werklust van de mieren hoeven we echt niet jaloers te zijn. Want dat zou de wereld – indien wij die bovenmaatse ijver hadden – allang de kop hebben gekost.

Innerlijke rijkdom is: met de werkelijkheid oplopen en ‘m af en toe recht in z’n smoel uitlachen.

Dat gefuck met de machtigen der aarde: één stuiptrekking van eigenwaan kan de wereld en haar inboedel in één klap naar de klote helpen...

Zeg nou zelf: wie zou zich niet als een hulpeloos kind voelen, als je je bestaan moet rechtvaardigen?

Zonder omkijken, opgaan in wat komen gaat: dat lijkt me een bemoedigende levensopvatting.

Alle gaten en kieren van het ‘Project Aarde’ waren inmiddels onder het menselijk oog gevallen: de lens in dienst van de Schepper, Die tevreden achterover kon gaan leunen in de montagekamer: ‘Hij zag (toen pas) dat het goed was...’

Dat ongegronde ‘jonge moeders optimisme’: je krijgt er toch een kind van!

Beste luitjes, maak je niet dik: want de wereld is te groot om je druk over te maken... En je leven te klein.

De voortvarendheid van de mensheid is een overlevingsdrift met veel poeha.

Die dogmatische dwangneurose van de grote heren van het kapitaal: ‘groot, groter, grootst’ is een uiting van hebzucht waar wij mensen allemaal mee behept zijn. De toenemende vraag van de toenemende monden is funest voor de arme Aarde, die uiteindelijk geen levend wezen meer zal kunnen voeden.

God zal Zich wel niet onfeilbaar voelen ten opzichte van Zijn meesterwerkje ‘Homo Sapiens’. – Het doet niet wat het belooft...

‘k Ben geen materialist hoor, maar als ik een vrouwelijke schoonheid zie ronddartelen, dan welt er een grommende bezitsdrang in me op.

Naïeve gelovigen zijn het: ze praten met een smachtend sentiment over de hemel en wat je daar allemaal in alle zaligheid kunt eten en drinken...
Maar over rioolsystemen hoor je ze niet.

Alles wat de ander doet of zegt bij de enkels afbreken... dat is het behoud van je ego.

Dat zo'n arrogante hufter dan na jaren van onuitstaanbaar
gepoch van z'n voetstuk valt: daar heb je een hele dag
plezier van.

God draait ons een rad voor ogen qua tijdsbeleving,
waardoor we er slechts naar kunnen gissen, of ons leven te
lang of te kort duurt. Oftewel: we gaan als een speer op de
rug van een naaktslak.

Okay, dan wordt je de wereld in geknald...
Maar dan ben je er nog niet!

Lieve armoedige kinderen Gods, een vadsige rijke stinkerd
heeft meer last van het eelt op z'n zitvlees dan jullie
hebben van je geërfde misère. De humor van de wanhoop
kent-ie niet, ha!

Kom op jongens, wees een beetje solidair. Laten we
duimen voor de mensen bij wie het al geruime tijd
voor de wind gaat.

De ware piekervaringen door kippenvel bezorgende
melodieën van de muziek. De vurige extase tijdens het
onontbeerlijke liefdesspel. Het geluk houdt zich vooral
daar op, waar het denken geen schijn van kans heeft.

‘t Is bepaald geen rimpelloze periode van onze beschaving:
‘we worden steeds jonger oud en desondanks alsmaar
ouder’.

De totale absurditeit van het geloof: christenen en
moslims, vechtend voor het alleenrecht op iets dat
naar alle waarschijnlijkheid niet eens bestaat.

De oude vrouw kende me niet. Ik wist niets van haar.
Desalniettemin hadden we contact. Tijdens de dagelijkse
wandelingen met m'n hond liep ik langs haar
aanleunwoninkje. Steevast zat ze dicht bij het raam naar de
televisie te kijken. Ze zwaaide als ze me zag. Ik zwaaide
terug. Het werd een ritueel. Het was een plezier om dat
vriendelijke ronde gezicht te zien. Dan, van de ene dag op
de andere, staat haar huis – op een aantal dozen na –
helemaal leeg. Het ritueel is voorbij, maar door de
gewoonte kijk ik nog steeds naar dat grote raam. Ik mis
haar... De voortschrijdende tijd heeft op bepaalde plekken
zo z'n pijnpaaltjes uitgezet.

Er is iets dat het Toeval onverbiddeijk de nek omdraait:
de perfecte afstand tussen zon en aarde.

Je krijgt terstond een ‘meer-persoonlijkheid-syndroom’
bij het idee dat wij ons ook nog eens een leven na de
dood moeten laten welgevallen.

Een fenomenaal staaltje van perfectie: de
onwaarschijnlijke Creatie van de Sterrendoos & het
blauwe Bolletje... Nergens mee te vergelijken.
Letterlijk.

Tijdverlies als zodanig bestaat niet: we moeten gewoon
onze tijd volmaken. Net als die eenvoudige zandloper
ons laat zien.

‘k Weet bij God niet meer wat ook alweer de bedoeling
was van mijn levenswandel. Zeker onderweg vergeten.

Even mannen onder elkaar: het is niet gênant als
we in onze gedachten een welgevormd exemplaar
van de andere sekse willen bespringen... (als het
maar bij die verbeelding blijft.) Want, zolang het
water nog steeds niet wil branden, zijn wij van die
prehistorische aap in ons niet af.

Remedie tegen stress? - Voel je tot op de bodem
nutteloos, en je zal je zelden zo bevrijd gevoeld hebben...

Jezus, wat ben ik een eigenwijze klootvool. Ik vind
mezelf nuchter en realistisch, maar onderwijl nemen
de dromen mij op sleeptouw.

De oorlog: de meest catastrofale ontkenning van het respect voor het leven.

Het wanstaltige gedrocht dat er telkens in slaagt een voetnoot in de geschiedenis te halen: de oorlog.

Jottem! Het goedbedoelde advies van waar zowat elke spirituele doe-het-zelver mee schermt: ‘Gewoon Jezelf Zijn’ ... Help! - Wie is er niet geestelijk failliet mee gegaan?

Het streven van een samenleving:
het absurde aannemelijk maken.

De grote kunstenaar R. had z'n ‘Penseur’ net zo goed op het toilet kunnen zetten. ‘k Kan het niet bewijzen, maar veel mooie passages uit boeken en verheven gedachten zijn ‘back to basic’ daarop tot stand gekomen.

Haha! Zo'n intelligent kutkind dat je laat zien dat je – door de jaren van voorsprong – gegroeid bent, dat wil zeggen, in omvang bent toegenomen.

Je rolt van de ene verbazing in de andere. Daar zouden we een erkende vacature van moeten maken.

Laatst pensionado A. nog in de kroeg gesproken. Hij was weer eens ernstig teleurgesteld in het vrouwenvolk. Verongelijkt stak ie van wal: “Raak ik in gesprek met zo’n struise geblondeerde deerne van tegen de zestig, en ze viel maar meteen met de deur in huis. Of mijn gereedschap het nog wel doet?! – Hüh, dat geloof je toch niet! - Daar gaat je snikkel toch niet echt van staan, ofwel?”...

In de alledaagse maatschappij heb ik liever te maken met een atheïst dan met een dominee. Op een overlevingstocht is het – vrees ik – net andersom: daar de dominee alles zal opofferen voor de beloning die hem boven wacht... De atheïst daarentegen heeft geen bovenaards krediet uitstaan en derhalve niets te verliezen.

Dit experiment Gods is bedoeld als een kwekerij van levensvormen, een laboratorium vol meedogenloze groeimogelijkheden, waarin de wil tot leven een onbevattelijke koers vaart. – Het heeft niet de inzet tot geluk van de mensheid. Een sporadisch geluksgevoel is een incidentele bijkomstigheid, en niet meer dan dat.

Hoeveel mensen leven niet fictief tussen toen & straks?

Eigenaardige hobby: samen met vriend en cynicus H. een pintje pakken en beneveld zoveel mogelijk gaten in de werkelijkheid schieten.

**DE MENS IS EEN DWERG DIE ZICH EEN
REUS WAANT. ACH, DA'S WAAR OOK;
U GELOOFT NIET IN SPROOKJES.**

Alle gaven zijn onder de mensen naar behoren verdeeld.
Met de beste (en minder goede) bedoelingen trakteren we
elkaar daarmee op iets moois.

Wij vervallen wel eens in herhaling. Nou en?! –
De natuur houdt zich er mee in stand.

Elk mensenleven kent meer of mindere drama's, maar
de echte liefde maakt er een bitterzoete symfonie van.

Wat krijgen we een onverteerbare verbale bagger over ons
uitgestort! We hebben tegenwoordig het geduld niet meer
om zelfs naar onze eigen woorden te luisteren.

Gruwelijk fascinerend, die oogverblindend verpakte
feeksen en demonen om je heen.

Het geblaas van een arm schaap, het gekwaak van een
breedbekkikker, het gehinnik om eigen grapjes en het
gekef van een elitaire dwergpoedel... Je zou bijna vergeten
dat je met een mens van doen hebt.

De talloze figuranten die slechts één keer aan je voorbij
trekken.